

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΔΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Είμαι προθυμότερος !
Και ό νεανίας σταματώντας τό άλογο του έγειρε προς τόν σύντροφο του και φέροντας τό χείλι του προς τό αυτί του, του ψιθύρισε, άντι να τόν άποχαριστήσεται, τίς τέσσερες αυτές λέξεις :

— Δυσπιστείτε προς τόν Λούθηρο !

Έπειτα κεντρίσε τό άλογο του και δέν άργησε να καθί στο σπρίγγον μιας άτραπου που άρχισε από τόν κεντρικό δρόμο.

Ό Ρολλάνδος Φερουλιάν, κοιτώντας τον ν' άπομακρύνεται στεκόταν άκίνητος στή μέση του δρόμου, σάν στήλη έλατος. Άλλά στό λαμπρό αυτό τυχοδιώκτη, οι συγκινήσεις και αι εκπλήξεις, όποιασδήποτε φύσεως κι' άν ήσαν, λίγο βασταίσαν. Γι' αυτό και δέν άδρησε να ξαναπαρή τή συνθητισμένη του άπάθεια.

— Τό Λούθηρο ! ξαναείπε, τόν Λούθηρο ! Γιατί μου μίλησε για τό Λούθηρο ! Τι διάβολο κοινό άπορεί να υπάρχει μεταξύ του εθνεγούς λοχαγού Ρολάνδου ντε Φερουλία ντε Γαλβατρών Ποπία ντ' Άζεν και του γεραννού αυτού θεολόγου που έκανε κήρυγμα στό λαό και έβρισε μύρα ; Μό τό νύχια του Σατανά, ό κύριος Νοαζύ θέλησε να μου παραστήσει τήν άρχαία Σφίγγα, όλλα φαίνεται ότι έγω δέν είμαι Ολδίσκος, γιατί δέν καταλαβαίνω τίποτε.

Έστρεψε τό πυκνό μούστακι του κ' ένέντρισε με τό σπρητόνια του τό πλευρά της Γεαβέλλας...

— Ποψ ! Έκανε κατάκι τή στιγμή που ή φοράδα ξανάρχισε τό δρόμο της. Αυτό είνε που είνε ! Μά τήν Άγίαν Θεοτόκον, καλά έκανα και έβρηα άν' τό Παρίσι και από τή Λυέν. Ποιός ξέρει πώς θα τάβγαζ' πέρα με τό κοίτι ; Πιώς ξέρει άν δε με περιμενε κι' έμένα ή ίδια τύχη με τό δυστυχισμένο φίλο μου Γασπά, που χωρίς να έχει κάνει τίποτε τόν ύπέβλεσαν σέ φρικώδη βασανιστήρια. Δέν ή έβρα κι' αυτός γιατί τόν βεβαίωσαν. Τόν θυμάραι και τρέσαι.

Σ' όλο τό όρομο ή σκεψη τον πήγαυε διαρκώς στό Νοαζύ και στή μυστηριώδη συμβουλή του : « Δυσπιστείτε προς τόν Λούθηρο. »

Τό Κόκκινο Καπηλειό

— Στό διάβολο τό μυστήρια ! μύθρισε στό τέλος ό λοχαγός κ' οι σκέψεις του πήρανε άλλο δρόμο. Καλή οικογένεια αυτοί οι Νοαζύ, σκέψη ημε σέ λίγο, άρχαία οικογένεια, περιφρημ οικογένεια ! Άέξιζε σκεδόν όσο κ' ή δική μου ! Κι' ό όσοκώρης είν' ένα πρώτη τάξεως παλληκάρι ! Νέος λαμπρός, με τό όλα του. Ναι, άλλα μου φαίνεται ότι άλλοτε ήταν περισσότερο φιλότιμος και γενναϊόδορος.

Ένώ ό τυχοδιώκτης μιας μονολογούσε έτσι, έξαφρα να μία να του έπεσαν σ' ένα άντικείμενο που έλαμπε σέ μία από τίς πιστολοθήκες του.

— Τι είναι τούτο πάλι ; άναρωτήθηκε. « Ω ! Ω ! είν' ένα πορτοφόλι ! Πορτοφόλι πλούσιο από πράσινο μετάξι ! Ω, και τί βιελό που είναι !... Ω, πόσο όφρατα είναι τό μεγαλοκοπέξ χρώμα του χρυσαφού που λάμπει και σγυροέρμαι κατ' άν' τό δίχτυ τού βαλάντιου αυτού, σάν χρυσόψαγο. Ω, άσφαλός ό λαμπρός στίος ύποκόμης Νοαζύ μου τό έβαλε έδώ πέρα, χωρίς να μου πη τίποτε ! Τι λαμπρός, τι φιλότιμος νέος !... Κ' έγω που νόμιζα ότι όλος ό κόσμος άπιστευταίται από τιποτένιους άνθρώπους... Ά έλινα μινάλο λάθος ! Τι όφρατα σκεδία !... Νά κ' ένας ρο ο δ ο φ ο ρ ο ς (*) Κι' έγω ένόμιζα ότι δέν υπάρχουν πιά ροδοφόροι ! Είνε παλιός, όλλα άέξιζε πάντοτε.

Και χαρούμενος σάν πουλί που τίκασκε από τό κλουβί του, σά γαιδοουράκι έλεύθερομής στό λαβράδι, σέ μαθητής στίς διακοπές, ό λοχαγός Ρολλάνδος Φερουλιάν έβγασε να σηπρονία του σά πλευρά της Γεαβέλλας, και δέν άργησε να φάσση σ' ένα έρεισμαμένο σπύτι που σά μανιτάρι ξεζύ-

(*) Ρο ο δ ο φ ο ρ ο ς χεν-ό μσαιωνικό νόμισμα της Γαλλίας.

τρωνε στή διασταύωση των οδών Βάζα—Καντάλ και Γαλιμόν.

Τό έθλιο αυτό οίχημα, που ήταν μια ταβέρνα περσικιών, άποτελείτο από ένα ισόγειο με δύο παράθυρα και μία πόρτα. Η μοναδική αυτή πόρτα ήταν βαμμένη κατακόκκινη και σ' αυτή χρωσταύωσε ή ταβέρνα τόν τίτλο της «Κόκκινο Καπηλειόν».

Μία φρικιαστική παράδοσις κυκλοφορούσε στά περσίχαρα, εις βάρος του ύπόκειου αυτού κέντρου. Ό Φερουλιάν όμως, ό όποιος δέν έδνε σπασία σ' αυτά τό πράγματα, στανήσθη τ' άλογο του μπρός στήν ταβέρνα, κατέβηκε άν' από και με τό σπαθί του χύπησε τήν κόκκινη πόρτα.

Σέ λίγο ή πόρτα άνοιξε κ' ένα πρόσωπο άλλόκοτο, ένα πρόσωπο τρατώδες πρόβαλε άν' στήν, κίνουτας τόν τυχοδιώκτη μας ν' άνατοχίσση : « Ηταν ένα κεφάλι τραστικό με κεννά κόκκινα μαλλιά, με μέτωπο χαμηλό και πλασιωτό σά τής ύάτης, με μάτια στρογγυλά και άπλανημύτη γουκή όμοια με όρφους γεραμιοί, στίους τραστικό, που ήταν πάντα μισάνοιχτο, ά ήνοιγες να φαίνονταν δύο σείρες από δόντια άίσια και μεγάλα σά χαλιώδοντες,

σαγάνι κεντό γεμάτο από κρεατοελιάς από τίς όποιες ξεφύτρωναν υπόξανθες τρίχες.

Τό άλλόκοτο και τρατώδες αυτό κεφάλι σπρητίσταν σ' ένα σωμα άκόμο πιο άλλόκοτο και πιο τρατώδες. Βλέποντάς τό μπορούσε να πη κανείς ότι τό σωμα αυτό είχε ύπος έξη ποδιών, με κάποιος τό είχε πιέσει ώστε να μήν ξεπροσθή στό ύψος τής ζωής του λοχαγού και να μοιάζε με σωμα νάνου. « Η ! στραβές κνήμες του, σά έμοιάζαν με δρεπανα, κατέληγαν σέ κούδια πλατειά και μακριά, παπουτσιωμένα με σινδάλια πρωτόγονα από δέμα λάκου.

Ό στραβός, νωμποςή, χαλός και παραπροφωμένος νάνος κ' ό περιφρημος και άρειάνιος πλεμρητής κοιτάχτηκαν για μία στιγμή χωρίς ν' άλλόξουν λέξη.

— Διάβολε ! φώναξε σέ λίγο ό λοχαγός κατ'άπληκτως από τήν κρωτοφανή αυτή άσκημα, έξερεις τουλαχιστον να μιλάς ;

— Μάλιστα άξιαστικέ μου

άπάντης με βροχή φωνή ό νάνος.

— Τότε τόσο τό καλλίτερο, φίλε μου !... Τόσο τό καλλίτερο ...

Είσαι λοιπόν άνθρσπος ...

— Είμαι άνθρσπος ! άπάντης ό νάνος.

— Φινάξομαι πός θα έξουκιάσεται κανείς γρήγορα μαζί σου, με τήν πρώτη στιγμή βλέποντάς σε φηγαμένον έτσι, διττάς...

Γιατί έπιτελους άς ειπαθεί και αυτό μεταξύ μας, φίλε μου, δέν είσαι διόλου όφρατος, με διόλου ...

— Έξω καλά ότι είμαι ένα τέρας...

— Τόσο τό χειρότερο, φίλε μου, τόσο τό χειρότερο... Στόν κόσμο αυτό πρέπει να γελιέται κανείς στήν αντίληψη που έχει για τόν έαυτόν π.υ... Αυτό συντελεί πολύ στήν εστία μας...

Ό νάνος κοίνθησε τό κεφάλι του μελαγχολικά. Κανένας δά θα περιμενε να δη τή θλίψη του Ξωγραφίστηνε στό φοικώδες αυτό πρόσωπο τή στιγμή εκείνη Ό Φερουλιάν σγυμνήθησε.

— Μη νομίσης, έξακολούθησε ό λοχαγός, πός λέγοντάς σου αυτά τό λόγια, θέλησα να σέ λυπησό ή να σέ ταπεινώσω... Όχι, όχι, φιλοσοφούσα μόνο... Έξέ άλλου όλα και σπάνια πράγματα έχουνε κι' αυτά τήν άξια τους και τή τιμή τους. Έπειδή κ' έσύ είσαι κι' ά έξαιρητική σπανιότης, έχεις και σφ τήν άξια σου. Θέλις να μάθης και κάτι άλλο : Έγω έχω δη πρόσωπα πιο άποκροσσιμα από τό δικό σου.

— Αυτό είνε αδύνατο, τόν έξέκωσε άλλα ό νάνος.

— Και όμως, φίλε μου, τα είδα σού τόρμηκόμοι σάν εταπεινός που είμαι ! Τα είδα... σ' άνά λωρα εις όρφον έμικλησιών... Είδα σ' αυτά πρόσωπα διαβόλων που είνε πολύ πιο άπεισια από τό δικό σου... Δέν πρόκειται όμως γι' αυτό... Πέσρον τώρα πός σέ λένε άφο είσαι άνθρσπος, πρόγμα που νομίζω πός μου τό άπέδεις. Πρέπει νάχης κι' ένορα...

— Έχω...

— Ποιά ;

Θυμάραι τόν φτωχό μου Γασπά και τρέμω !...

ΔΙ' ΤΑ ΤΑΞΙΔΙΑ ΤΟΥ Μ. ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Όταν ο Μάρκ Τουαίν, ο διάσημος εθνομορφολόγος, τελείωσε το ταξίδι του στην Ιερουσαλήμ, απασχάσιον να επισκεφθή και την Αθήνα, την πόλη του Φωτός, με το προμελετημένο όμως πρόγραμμα να ρίξη κι' ασηνήτης μερικά απ' τα καυστικά βέλη της σατύρας του.

Σ' ένα λοιπόν από τα παλαιότερα βιβλία του, που επιγράφεται: «Οδοιπορικό τῶν Ἀμερικανῶν Χατζήδων», διηγείται πῶς ἐπισκέφθη, σὲ 1867, γιὰ μιὰ μονάχα νύχτα, τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηναίων, μαζὶ με τοὺς ἄλλους συνταξιδιώτες, του, ἀφοῦ ἐδικασαν με τὸποσὸν ἀπ' τὴν κἀθορση τοῦ Πειραιῶς. Ὁ ἡλεκτρικὸς δὲν διέκχη τότε καὶ ἡ προχωρημένη ὡρα τῆς νυκτὸς δὲν τοὺς ἔδωκε καμμιὰ ἐλπίδα πῶς θὰ βροῦνε κανένα ἀρμαθὴ. Τὸ καράβι ὅμως θὰ ἔφευγε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ κι' ἐφορεε νὰ ἐκποφεληθοῦν τῆς εὐκαιρίας γιὰ ν' ἀπολαθοῦν, ἴσως καὶ νύχτα, τὸ ὄρατο ἀπαράμιλλο φάσμα τῆν Ἀκρόπολιν. Καὶ ἀπασχάσιον νὰ κάνουν τὸ ὄραμο με τὰ πόδια, ἀπ' τὴν ὁδὸ Πειραιῶς. Κατὰ τὴν νυκτερινὴ αὐτὴ ἐπιμαρτυρία λίγὸ ἔλαψε νὰ φαγωθοῦν ἀπ' τὰ σκυλιὰ τὰ ὀποῖα ἀρθρονοῦσαν ἀπὸ κείνη τὴν περιφέρεια. Ὅταν ἔφταναν καμμιὰ φορὰ, ἔτσι, ἀπὸ μῆτρια βόσσανα, στὴν Ἀθήνα καὶ ἀνέβησαν στὴν Ἀκρόπολιν, οἱ φιλάνθρωποι τῶν Προπουλοῦν δὲν τοὺς ἄφησαν νὰ περάσουν ἐπιδηθὴ ἡ ὡρα

—Ὁθολύτιος.
—Ὁθολύτιος; Ὁθολύτιος; Ξανδαίσις ὁ Ρολάνδος. Ποῦ στὸ διάβολο ἔχων ἀπαντήσει αὐτὸ γὰρ ὄνομα; Μὰ τὰ ἔρωτα τοῦ Βαλεζεβολά, ἐπὶ βίβλια σὰ κανένα δορλόγο. Ἄ, τὸ βέβη. Ὁθολύτιος Γερροδόςας ἦταν ὁ ἄρχων τῆς Πίτσας κατὰ τὸν ὀκταετο τρίτο αἰῶνα. Ἐπαρχει κ' ἐνα ποίημα κάποιον ἄλγητ πού γράφει γι' αὐτόν... Ἀλλὰ ἄς μιλήσωμε τώρα γιὰ τὸ πῶς ἐνδιαφέροντα πράγματα. Στὶς τοβρόνες, μὸς φαίνεται, πῶς τρώει καὶ πίνουν καὶ νορμίζω, πῶς δὲν ἔχει τὴν πρόθεση νὰ βὰ ὑποβόλησιν στὴν ἴδια τιμωρία τῆς πείνης πον ἐπέβαλαν στὸν Ἰταλὸ αὐτὸ Ὁθολύτιο, ὁ ὁποῖος ἴσως νὰ ἦταν καὶ προπάσιος σου, ἄν καὶ τὸ πρῶγμα μὸς φαίνεται λίγο ἀπίθανο. Σὰ εἰδοποιῶ, ὅτι πεινάει καὶ ἐγὼ καὶ ἡ Γεζοβέλλα.

—Ὁ νόμος τέντωσε τὰ μάτια του πού εἶχαν κίτρινες κόρες καὶ πού ἔμοιαζαν μὸς μῖτια κοκκοβαγιάσις.
—Ἐγὼ εἶπα ἔλας γελάσις ὁ λοχαγὸς, γιὰτι δὲν ἔφευγε ποῖα εἶνε ἡ Γεζοβέλλα. Εἶν' ἡ φοράδα μου. Σαὺ τὴ συσταίνα.

—Ὁ Ὁθολύτιος ἔδειξε τότε ἐνα μικρὸ οἰκοδόμημα ἀπὸ πέτρες, ποῦμοιαζε με ἐκκλησία πῶς ἀπ' τὸ ὅποι' ὑψωνόταν ἐνα μικρὸ μαρμαρανοῖο. Τὸ χτίσιο αὐτὸ ἔμοιαζον ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τοῦ σταυροδρόμοι, ἀκριβῶς ἀπὸ ἀντι στὸ «Κριμὸν Καπηλεῖο».

—Πῶς ἀπ' τὸ παρεκκλήσιο τῆς Ἀγίας Ἄννας, εἶπε ὁ νάνος, εἶνε ὁ σταυλός. Ἐγὼ ἐκεῖ λίγη βοῶμη καὶ ἄχουο.

—Αὐτὰ θὰ φτάσουν στὴ Γεζοβέλλα. Ἡ κατοικεῖσα εἶνε ἐπιλόβολη. Ἀλλὰ σὰ μῖνα τὰ δὲ προσφῶρις;

—Ὁ νάνος κοιτάξε τὸ Ρολάνδο ἀπορῶντας.

—Διαβόλου κέρατα! Ἰ φώναξε τότε ὁ τυχοδιώκτης. Τὶ με κοιτάς; Μήπως νόμισες πῶς ἔμα φα' ἡ φοράδα μου θὰ χορτάσει κ' ἐγὼ; Θὰ πληρωθῆς καλά, ἐπιστῆσις βγάς ἄνους τ' ὀλομεναεῖο βιλάντιο καὶ τινάσιον τὸ στὴν παλῶρη του. Ἐνας Φερουλιὰς ἔχει πάντοις τὸ βιλάντιο του καὶ πληρώνει γενναίαι.

—Ὁ βασιλικὸς ἦχος τῶν νομισμάτων ἔκανε τὰ μῖτια τοῦ κομπόρη νὰ πατάξουν ἀντραπέσις. Ὤτισο ἐδίσασε ἀκόμα.

—Θέλας κανέναν πῶς φοβῶσαι, εἶπε ὁ λοχαγὸς χτυπώντας τὸ ποδάρι του. Τὶ συμβαίνει; Τὶ φοβάσαι;

—Ἐρίπασε μέσα, ἀξιωματικέ μου, ἀτάντησις ὁ νάνος καὶ θὰ σὰς τὰ ἐξηγήσο ὄλα.

—Περίμενε μιὰ στιγμή φίλε μου... Ὁ Ἴππος πρὸ τοῦ ἱπποτάου ἀπὸς εἶνε ὁ κανὼν. Καὶ ὁ Ρολάνδος σφύριξε ἀμέσως στὴν πειθθίνα Γεζοβέλλα του ἡ ὁποῖα τὸν ἀκολούθησε σὰ σκυλί. Πέρας μὸς γιὸς τῆς τὸ σταυροδρόμου καὶ τὴν ἔβαλε μέσα στὸ σταυλο ἔπειτα ὁ νάνος ἔφευγε τερῶ, ἄχουο καὶ βρώμη.

Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὸ παρεκκλήσιο ὁ λοχαγὸς ἔφριξε ἐνα ἀφηρημένο βλέμμα στὸ νάρθηκα του. Ἐνα κανέλι πού κρημόταν στὸ ὄλο ἐκίαιε στὸ ἱερὸ τοῦ γαοῦ.

Εἶπε ἀπὸ ἀπροσῆξις, εἶπε ἀπὸ ἀδιαφορία, ὁ πολεμιστῆς ὄχις γονάτις, ὅτι τὸ σταυρὸ του ἔκανε ὄπως ἦταν ἡ σενθῆσις.

—Ὁ Ὁθολύτιος πού τὸν παρατηροῦσε με προσοχή, ἐξαφνιάστηκε λίγο γι' αὐτό.

Ἐπειτα καὶ οἱ δύο μαζὶ κέρασαν τὸ σκαλοπάτι τοῦ «Ἐρυθροῦ Καπηλεῖου» καὶ μπήκαν μέσα στὴν κνωρία αἰθυσά του, πού ἦταν βρωμερὴ καὶ φομαλά. Τὸ εἶος τῆς ἡμέρας ἔμπαινε ἀπὸ τὰ σκομισμένα τζάκια τοῦ παραθύρου τῆς. Τὸ τράβη ἀπετελεῖτο ἀπὸ δοκάρια πού ἦσαν κατὰμωρα πρὸ τὴν κατ'ὰ κὰν' ἀπ' τὰ ὀποῖα τρωάσιες ἀράχες ἐπλεκαν τὰ δίχτυα τους. Τὸ κἀτάμα ἦταν ἀπὸ χῶμα καὶ ἀράχες.

Ἐνα σκωφιασμένο καληνοτόφεμο κρημόταν στὸν τοῖχο, ἀνάμεσα ἀπὸ δύο μεγάλα κνηγενετὰ μαχαίρια. Σὰ μιὰ γωνιά ἦταν σπιρωγμένα θέρματα λῶπων καὶ ἀλεπούδων πού χρησιμοποιεσαν ἴσως γιὰ κρηβῆσις τὸ νάνο. Μέλλ' ἀπ' αὐτὰ ἐξαφνίσις κηνεῖς ἐνα εἶδος πόρτας πού ἔφευγε σὲ ἄλλο ἴσως δωμάτιο τὸ σπιτιοῦ.

Τὸ δωμάτιο ἦταν γεμάτο κηπνὸ πού ἔφευγε ἀπ' τὰ τζάκι. Τὸ λυχνάρι πού φώτιζε τὸ κηπηλεῖο τρωόφωγγε ἔσφωρασμένα. Ὅλη αὐτὴ ἡ κατοικεῖσα ὄχις χάλιας τὸ κέφι τοῦ λοχαγοῦ.

—Πῶς νὰ πῶρη ὁ διάβολος! Ἰ φώναξε. Ποῦ εἶνε τὰ ὄρατα πανδοχεῖα τοῦ Παρισιοῦ;

—Ὁ Ὁθολύτιος τὸν ἔκουσε καὶ τοῦ εἶπε: —Μὰ συγχωρεῖς, κηπενάντις μου, γιὰ τὸ χάλι τοῦ κηπηλεῖοιου. Δὲν ἔχω κανένα νὰ με βοηθήσει βλέπεις.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἦταν μιὰ τοβέρια περατικῶν

Ἐνα ἄνθρωπο δηλαδή...
—Ὁ Τουαίν δὲν προσθέτει ποῖος ἀπ' τὴν παρέα του νὰ ἦταν ἄραγε ὁ ἄνθρωπος. Ὑποσιθεται ὅμως οἱ θὰ ἐνοουθεοῦ τὸν ἄντρο του...

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΕΞΟΔΑ ΤΗΣ ΚΗΔΕΙΑΣ

Ἢ Πυθαγόριος, ἀποτελοῦσαν στὴν ἀρχαιότητα, μουσικὴν ἐταιρεία, ἐνα εἶδος μασονία. Κάποιος ἀπ' αὐτοὺς—διηγείται ὁ Ἰάμβλιχος—ἀρρώσθησε μιὰ μέρα μετὰ τὸν ἔξοδοχοῖο ὅπου ἔμενε. Βλέποντας δὲ οἱ ἄσθενεῖς του ὄσο πῆγαινε χειροτέρεσε, καὶ οἱ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ πεθάνῃ, ἐκάλει τὸν ἔξοδοχοῖο, καὶ δίνοντας του ἐνα πᾶνηρο ἐπάνω στὸν ὅποιον εἶχε χαραξοῖ ἐνα μαββαλιστικὸ σῆμα, τοῦ εἶπε:

—Δὸν πηροῦ ὄστευχῶς νὰ σὲ πληρώσο γιὰ ὄχι, εἶνας γιὰ μένα, γιὰτι εἶμαι φτωχὸς. Ὅταν ὄμως πεθάνω, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ ἐκθῶσις τὸν πᾶνηρο αὐτόν ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζὶ σου, καὶ θὰ δῆς οἱ δὲν θὰ μετανῶσις γιὰ τῆς περιποιήσις σου.

Σὶ λίγο, πράγματι, πέθανε. Ὁ ἔξοδοχοῖος, ἀφοῦ τὸν ἐκθῶσεως ἀποκρηπῆσάται, ἐξέθελες, σύμφωνα με τὴν συμβουλή του, τὸν πᾶνηρο ἔξω ἀπὸ τὸ ἔξοδοχοῖο του. Καὶ ὄστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, κάποιος περατικὸς τοξιδιῶτης μῦλος εἶδε τὸν πᾶνηρο, ἀνεγνώρισε τὸ συμβολικὸ σῆμα πού ἦταν χαραγμένο ἐπάνω σ' αὐτόν. Μήπως μέσο στὸ ἔξοδοχοῖο, ἐκάλεισε τὸν ἔξοδοχοῖο καὶ τοῦ ἐξήφησε ὄλο τὸ κρηματικὸ χρέος τοῦ ἀποθανόντος!

